

TIZEDIK VÉDŐBESZÉD

Átköltözni egy másik lakásba, másik testbe, ami régtől fogva az enyém. Miféle életprogram ez? A múltkor az utcán kétségbeesve kerestem egy hajléktalant, hogy hajléktalanságot tanuljak. Ahhoz kell felnőni, ennél is jobban. A bűz-szalag előbb-utóbb úgyis körbevesz. Kicsírázhat bennem egy életremény, kelések az arcomon, amíg lehet, kihúzni. A verssorokkal is azt kell tenni, mért ne az idővel? Idővel kihúzhatatlan lesz. Nem húzhatod tovább, angyalom. Ki tudja, nem erről van-e szó, mindjárt, hogy a *hajlék* csak hajás étel, mint a moslék, ha megkaptad, köpködöd. Nekem nő kell. Körmönfont dolog ez. Mert a halottaknak halála után csak a körme meg a haja nő.

18 TIZENEGYEDIK VÉDŐBESZÉD

Kandi foga, kérdés, mire elég. Eset ez is, hogy lifeg, mint afféle csontszárny. Beletörhet kenyérbélbe, könnyen. A foghíjak nem mulattatók. A rés, mint majd a végső a föld alatt, a koponya körablakán a szem-fül-orrnyílás, ha lesz szél odalenn, persze, afféle hangszer, amin nem árt, szögezzük le, előre gyakorolni. Résnyit mutatni magából, jóelőre. No de nincs szél, nincs rés, van fog. Akkor meg *mi* van? A nyelvvel incselkedni kicsit, ahogy mozgatja a csontszárny lebernyegét – ezt nem illik észrevenni. Mert hogy Kandi szájában csapkod két évés között a halál? Melodrámanak se túl jó. Kandi mégis fél az evéstől. Lehámozza az ételt, úgy emészt, ahogy más gyereket pólyál, óvatosan, világba vetve – gondoskodik arról, hogy legyen mit kiszarnia. Reménykedik, hogy valamit hátrahagy.

